

opusdei.org

Carta del Prelat (setembre 2007)

El Prelat reflexiona sobre la importància de viure prop de Crist per a poder difondre el bé. La formació i les normes de pietat cristiana que viuen els qui s'acosten a l'Opus Dei són una ajuda per a compartir la Creu del Senyor.

06/09/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

L'Església —i, com una part viva de l'Església, l'Obra— està cridada a reflectir la llum que rep constantment de Crist i a difondre-la sobre el món. Jesucrist ho va ensenyar a tots els cristians:

Vosaltres sou la llum del món. No és possible d'amagar una ciutat posada dalt d'una muntanya, ni tampoc encenen una llàntia i la posen sota un atuell, sinó sobre el portallànties, i faci llum a tots els qui són a la casa. Que així resplendeixi la vostra llum davant de la gent perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel (Mt 5, 14-16).

«En escoltar aquestes paraules de Jesús —comenta Benet XVI—, nosaltres, els membres de l'Església, no podem per menys de notar tota la insuficiència de la nostra condició humana, marcada pel pecat. L'Església és santa, però està formada per homes i dones amb els seus límits i els seus errors. És Crist,

només Ell, qui donant-nos l'Esperit Sant pot transformar la nostra misèria i renovar-nos constantment. Ell és la llum de les nacions, *lumen gentium*, que va voler il·luminar el món mitjançant la seva Església (cf. Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 1).

»*Com es farà això?*, ens vam preguntar també nosaltres amb les paraules que la Mare de Déu va dirigir a l'arcàngel Gabriel. Precisament Ella, la Mare de Crist i de l'Església, ens dóna la resposta: amb el seu exemple de total disponibilitat a la voluntat de Déu — *fiat mihi secundum verbum tuum* (Lc 1, 38)—. Ella ens ensenya a ser "epifania" del Senyor amb l'obertura del cor per força de la gràcia i amb l'adhesió fidel a la paraula del seu Fill, llum del món i meta final de la història» (Benet XVI, *Homilia*, 6-I-2006).

Condicció essencial per a dur la doctrina i la vida de Crist als altres — i en aquests temps urgeix que es faci — és que nosaltres mateixos ens proposem amb major afany conèixer, tractar i estimar més cada dia nostre Senyor. Les normes de pietat cristiana, tradicionals en l'Església, que practiquem a l'Opus Dei, tenen precisament aquesta finalitat. Hem de complir-les de la millor manera possible, com fruit d'una elecció d'amor, encara que el cor de vegades estigui sec o no respongui.

Quan una persona s'acosta a la Prelatura, moguda pel desig de conèixer millor Déu, hem de procurar facilitar-li una adequada formació doctrinal, espiritual i apostòlica, de manera que els ensenyaments de Crist constitueixin, des del principi, no només claredat per a la seva intel·ligència, sinó llum i força que dirigeixin els seus passos en el seguiment de Jesús. Ajudem a la

gent a apreciar i a freqüentar els sagraments —l'Eucaristia, la Confessió—, a cuidar l'oració personal, a tractar Déu com a Pare i a la Santíssima Verge com a Mare, a oferir el treball al Senyor, a preocupar-se de les necessitats espirituals i materials dels altres, a acostar a Déu els qui es relacionen més de prop amb ella o amb ell.

Procurem, doncs, acréixer en cada jornada el tracte personal amb Déu Pare, amb Jesucrist, amb l'Esperit Sant, amb la Verge Santíssima. Els qui ens alimentem de l'esperit de l'Opus Dei, volem posar en aquesta vida de pietat un colorit particular, que moltes altres persones també fan propi: el qual prové del sentit de la filiació divina. Ens esforcem per imitar el que Crist, amb particular atenció en els seus anys de treball i de vida ordinària a Natzaret; fomentem la devoció a l'Esperit Sant, hoste íntim de l'ànima, que ens

empeny a la identificació amb Crist i a l'amor de Déu Pare; venerem la Santíssima Verge com a Mare de Déu i Mare nostra, amb una pietat de fills petits que tot ho esperen de la seva maternal bondat; busquem el tracte personal amb els Àngels Custodis, a qui considerem *aliats* en totes les nostres tasques apostòliques, i acudim amb entera confiança a sant Josepmaria, el nostre Pare estimadíssim, en qui veiem perfectament realitzat l'esperit que Déu ha volgut per l'Opus Dei.

A més, hem d'esforçar-nos sempre per servir *amb obres i de debò* (1 Jo 3, 18), no només amb paraules, l'Església santa. Resem i fem resar pel Papa i per les seves intencions, tirant del *carro* en la direcció que assenyala el Sant Pare i, en cada lloc, els Bisbes en comunió amb el Romà Pontífex. Realitzant amb fidelitat la missió pròpia de l'Opus Dei, col·laborem directíssimament

perquè es porti a terme la gran missió que el Mestre ha confiat a l'Església, perquè es compleixi el voler de Déu: *que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat* (1 Tm 2, 4).

Hem de donar una decidida càrrega apostòlica a tot el que ens ocupa, en les situacions i en els moments més diversos. D'aquesta manera, tots, fins i tot els que excepcionalment no es trobin en condicions d'atendre un apostolat personal immediat, desenvoluparem una labor molt fecunda. Però aquest camí requereix —ho repeteixo intencionalment— cuidar el tracte amb Déu en les pràctiques de pietat cristiana; posar esment en la realització d'un treball ben acabat, presentant-lo a Déu cada dia en la Santa Missa; donar importància a les petites mortificacions, que Ell espera que s'alcin en la nostra conducta amb un

ritme constant, «com el bategar del cor» (sant Josepmaria, *Forja*, n. 518).

La unió amb Crist en la Creu és imprescindible per a executar fidelment i amb optimisme aquest programa apostòlic. No es pot seguir Jesús sense negar-se a si mateix (cf. *Lc* 9, 23), sense conrear l'esperit de mortificació, sense la component habitual d'obres concretes de penitència. Ho assenyalava el Sant Pare, mesos enrere, en anunciar la celebració d'un any dedicat a sant Pau en el bimil·lenari del seu naixement. Puntualitzava que els fruits de l'Apòstol dels gentils «no s'han d'atribuir a una brillant retòrica o a refinades estratègies apologètiques i missioneres. L'èxit del seu apostolat depèn, sobretot, del seu compromís personal en anunciar l'Evangeli amb total lliurament a Crist; lliurament que no temia perills, dificultats ni persecucions: "Ni la mort ni la vida —va escriure als

Romans—, ni els àngels ni els principats, ni allò present ni allò futur, ni les potestats ni l'altura ni la profunditat, ni qualsevol altra criatura, podrà separar-nos de l'amor de Déu manifestat en Crist Jesús Senyor nostre" (*Rm* 8, 38-39).

»D'aquí podem treure una lliçó molt important per a tots els cristians. L'acció de l'Església només és creïble i eficaç en la mesura que els qui formen part d'ella estiguin disposats a pagar personalment la seva fidelitat a Crist, en qualsevol circumstància. On falta aquesta disponibilitat, falta l'argument decisiu de la veritat, del qual l'Església mateixa depèn» (Benet XVI, *Homilia en la Basílica de sant Pau extramurs*, 28-VI-2007).

Aquestes consideracions ens ajuden a preparar-nos per a la festa de l'Exaltació de la Santa Creu, el pròxim dia 14. Sant Josepmaria ens

va assenyalar la gran meta de posar la Creu de Crist en el cim de totes les activitats humanes —amb el nostre treball santificat i santificant— perquè Jesús atregui tots cap a si (cf. *Jo* 12, 32). Contemplem la urgència d'aquesta tasca, perquè «tots els qui, també en el nostre temps, cerquen Déu, cerquen Jesús i la seva Església, cerquen la misericòrdia divina, i esperen un "signe" que toqui la seva ment i el seu cor! Avui, com llavors, l'evangelista ens recorda que l'únic "signe" és Jesús elevat en la creu: Jesús mort i ressuscitat és el signe absolutament suficient. En Ell podem comprendre la veritat de la vida i obtenir la salvació. Aquest és l'anunci central de l'Església, que no canvia al llarg dels segles. Per tant, la fe cristiana no és ideologia, sinó trobada personal amb Crist crucificat i ressuscitat. D'aquesta experiència, que és individual i comunitària, sorgeix una nova manera de pensar i d'actuar: com testimonien els sants,

neix una existència marcada per l'amor» (Benet XVI, *Homilia*, 26-III-2006).

Una part important d'aquest *mostrar* Crist en la nostra vida, es resumeix —no ho donem per sabut— en la pràctica joiosa, habitual, de la mortificació i de la penitència: renunciar voluntàriament a comoditats i plaers que, sense ser dolents en si mateixos, podrien entebeir o dificultar la unió amb Déu. L'ús temperat dels béns materials, sense deixar-se capturar en els seus llaços, revesteix una importància fonamental en aquest estar amb Crist i en l'apostolat.

Fa ja molts anys, el nostre Fundador va escriure que «els homes esperen de nosaltres, els fills de Déu en la seva Obra, aquest *bonus odor Christi*, que —recolzat en la nostra temprança— els encengui i els arrossegui» (sant Josepmaria,

Instrucció, maig-1935/14-IX-1950, n. 65). En canvi, si no rebutgem el contagi del mundà, si penséssim que és impossible dur amb nosaltres l'ambient exigent de Crist, si no sabéssim anar contra corrent, no podríem ajudar els altres a trobar la gran joia de l'amistat amb Jesucrist. Allò mundà, desgraciadament, abunda en la major part dels ambients. Cal convidar els altres — primer amb l'exemple— a respirar l'aire net de la proximitat de Déu. I, per a això, és indispensable la templança del cor i dels sentits: *Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu (Mt 5, 8)*; amb la persuasió que només així s'estima apassionadament aquest món nostre.

Què gran és la responsabilitat dels cristians! Meditem una vegada més les paraules que sant Josepmaria va escriure a *Camí*: « Del fet que tu i jo ens portem com Déu vol —no ho oblidis—, en depenen moltes coses

grans.» (sant Josepmaria, *Camí*, n. 755).

Seguiu resant per la persona i les intencions del Sant Pare. Demaneu al Senyor que faci molt fecund el seu servei a l'Església: que tots els catòlics —pastors i fidels— acullin de cor els seus ensenyaments i els posin en pràctica. I uniu-vos també a les meves intencions: perdoneu tanta insistència, però necessito de debò de vosaltres, de cadascuna i de cadascun. Repetia el nostre Pare: «està tot fet, i està tot per fer»; per això busco la vostra col·laboració total, perquè jo no detingui aquest repte d'apostolat, d'anunciar a la humanitat que Jesucrist ens crida a cadascuna, a cadascun.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de setembre de 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-setembre-2007/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-setembre-2007/) (07/08/2025)